

derer vor hidtidige Opfattelse med Hensyn til Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Og saa har vi den Side af Ejendomsretten, som gælder Produktionsgrundlaget, i et Samfund som vort altsaa fornemmelig Jorden. Der kunde jeg meget vel tænke mig, at de Former for Ejendomsrettens Ukrænkelighed, som skønnes fyldestgørende til et Tidspunkt, hvor et vist Landomraade skal ernære, lad os sige 1 Million Mennesker, skønnes at tiltrænge Revision, naar der skal ernæres 3 Millioner Mennesker, saaledes som Forholdene i Virkeligheden har været her til Lands, hvor denne Revision kun er blevet afværget gennem en stærk Udstyknings af det disponible Landomraade. Jeg kunde endvidere tænke mig, at hvis Landet om et lille Hundrede Aar skal ernære den dobbelte Folkemængde, kan der blive Trang til en fornyet Revision af Spørgsmaalet om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Jeg mener, at dette er ganske naturligt som en Følge af, at den stærkt stigende Folkemængde kan nødvendiggøre og vil nødvendiggøre, at Produktionsgrundlaget statsøkonomisk set udnyttes paa bedst mulig Maade, altsaa saaledes at forstaa, at Ejendomsformen og Brugsformen maa muliggøre Udnyttelsen af Produktionsgrundlaget til Kanten af, hvad det er værd. Nu kan jeg i øvrigt erkende, at Ejendomsformen og Brugsformen med Hensyn til Jorden her i dette Land nærmest er ideel med de Masser af smaa Landbrug, vi her i Landet har set blive oprettet, og med fri Bane til Oprettelsen af flere saadanne, og jeg kan meget vel tænke mig, at vi ad den hidtil fulgte Frivillighedens Vej kan faa Forholdet ordnet endnu et langt Stykke frem gennem Tiderne, saaledes at der slet ikke vil rejse sig Spørgsmaal om Nødvendigheden af at ændre vor Opfattelse med Hensyn til Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Men Ejendomsretten til Jorden er eet, Talen er her om et stabilt Produktionsgrundlag, og selv her kunde jeg altsaa tænke mig, at Forholdene i Tidens Løb kunde nødvendiggøre en Forskydning af de hidtil gængse Forestillinger om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Men Ejendomsretten til de Aal, der i de tre Efteraarsmørker søger gennem vore Fiskevande ud til Havdybet, forekommer mig rigtigt nok at være noget andet, og de Lovregler for Opfiskning af disse Aal, som i Gorm den Gamles Dage eller i alt Fald i Christian den 5tes Tid skønnes tilfredsstillende, kunde dog vistnok nu, efter at der er forløbet 21/3 Aarhundrede, trænge til at ændres, saaledes som det ogsaa er sket ved Kompromisset af 1907. Og hvad er det

saa for en Ordning, vi den Gang fik vedtaget? Det er en Ordning, ifølge hvilken vi altsaa har et Nævn til Afgørelse af de Stridigheder, der rejser sig mellem Aalegaardsejerne og de frie Fiskere, en Ordning, som jeg finder fortræffelig. Det er dernæst en Ordning, som tillader Aalegaardsejeren at anbringe sine Aalegaarde i saa stort Tal, som han finder det tjenligt, ud for sin Kyst og at føre dem saa langt ud, som Aalegaardsnævnet tillader, og som han er i Stand til at nedramme sine Pæle. Det er saaledes en Ordning, der giver Kystejeren en naturlig Ret til først at søge at benytte sit Fiskeri i den Udstrækning, han finder tjenlig, men som ganske vist sideordnet dermed giver Fiskerne Adgang til ved Henvendelse til Aalegaardsnævnet at faa Afgørelse af, hvor de maa sætte eller bruge deres Redskaber uden at skade det af Aalegaardsejere drevne Fiskeri med Aalegaarde. Det er Ordningen. Det er endvidere en Ordning, gennem hvilken der er sket en betydelig Ophjælpning af det paagældende Aalegaardsfiskeri. Jeg antager, at man kan tage Blankaalsfiskeriet som Maal derfor, og jeg skal i saa Henseende anføre, at Fangstkvantumet udgjorde i Femaaret 1903—07, altsaa under den gamle Ordning, gennemsnitlig ca. 1 1/2 Million Blankaal mod 2 Millioner i Femaaret 1910—14. Sidestiller vi Fangstudbyttet for henholdsvis 1907 og 1914, er Forskellen endda langt mere i Favør af det sidste Aar. Det forekommer mig, at der paa Baggrund af den Maade, hvorpaa Kompromis-Ordningen af 1907 har virket, ingen som helst Anledning er til uden tvingende Nødvendighed at sætte dette vanskelige Spørgsmaal om Aalegaardene paa Rigsdagens Dagsorden, hvilket utvivlsomt vil ske, hvis vi vedtager Ændringsforslaget under Nr. 1. Og i Henhold dertil skal jeg paa ny anbefale ærede Medlemmer at stemme imod det.

la Cour: Det var jo et meget interessant Foredrag, vi hørte af den ærede Ordfører, hvori han skildrede, hvorledes ogsaa Ejendomsretsforholdene maatte blive forskellige, naar Folkemængden steg. Men vi har dog en Grundlov, der siger, at kun naar Almenvellet kræver det, kan der ske Indgreb i Ejendomsretten, dog naturligvis mod fuld Erstatning. Nu vil jeg spørge den ærede Ordfører, om det er Almenvellet, der kræver, at Retten til at have en Aalegaard saa og saa langt ude indskrænkes, eller det er nogle enkelte Fi-